

Вергил Немчев • ИЗЛИШНАТА ЧАСТ

Издателство Жанет 45

е носител на националните награди:

Христо Г. Данов – за принос в националната книжовна култура:

в категория Българска художествена литература (2002);

в категория Издание за деца (2007);

в категория Разпространение на българската книга (2011)

Бронзов лъв на Асоциация българска книга – за цялостен принос в издаването на съвременна българска литература (2002)

Специална награда на АБК за оформление и полиграфическо изпълнение (2005)

Константин Константинов – за принос в книгоиздаването за деца (2005)

и Наградата на ЮНЕСКО – Първи световен конкурс по дизайн на книгата, Франкфурт (2003)

© Вергил Немчев, автор, 2012

© Христо Гочев, художник, 2012

© Издателство Жанет 45, 2012

ISBN 978-954-491-796-8

ВРЪЗКИ

Базата на Бърза помощ представлява крив пръстен от сгради, разположен в ъгъла между булевардите „Сливница“ и „Васил Левски“. Една пролетна сутрин в девет сутринта влязох в учреждението, за да узная състоянието на моя позната, претърпяла тежко произшествие, за което бях разбрал едва по-късно от трети лица. Кабинетът на главния лекар, към когото ме упътиха от гишето за информация, щеше да отвори след половин час. Въпреки това отпред вече чакаха трима души. Двама от тях, с черни панталони, бели ризи с къси ръкави и тънки папки с документи, бяха заедно – говореха тихо и се озъртаха нервно. Третият, както стана ясно от разговора му с една от сестрите, беше карал някога линейка и се надяваше отново да го вземат на работа. И той беше с панталон и риза, беше гладко обръснат, но му липсваше енергичното, делово настроение на онези двамата. Тъмните кръгове под очите и острите бръчки около устата извикваха представата за домашни неприятности и неумерено пиене. Разпитваше сестрата за този-онзи, тя отвръщаше уж с колегиална отзивчивост, но все пак запазваше в тона си разстоянието между предишно и сегашно. След минута сестрата се

освободи с извинението, че има много работа и се изгуби по коридора, а шофьорът седна обратно на пейката. Хората на бизнеса го огледаха мимоходом, приключили тихия си разговор. Повъртях се в коридора десетина минути, вземайки по този начин участие в тягостното мълчание на чакащите, наблюдавах през немития прозорец паркинга отпред с пристигащи и заминаващи линейки, отблъсквах мудните сутрешни мисли от себе си. Накрая излязох да се поразтърча и да изпия едно кафе.

Застанах в огрения от слънцето квадрат на площадката и скришом проследих екипа на една от линейките. Вратата на колата беше отворена, до нея стояха шофьорът и лекарката, пушеха, пиеха кафето си от пластмасови чашки и обелваха по някоя дума. Сутрешно ведра макар, в картината имаше нещо тревожно, което обичайно свързваме с полицейската, лекарската и други неотменими служби. Запитах се дали това е началото или края на смяната. Карал съм нощни и знам, че в края хората или мълчат от умора, или бърборят възбудено в зависимост от това как е протекла работната нощ. Двамата се обръщаха един към друг, разменяха реплики, заслушваха се в радиовръзката, пак подхващаха изоставения разговор и изобщо изглеждаха малко предпазливи за началото на деня. Лекарката беше хубава, захабена мадама около четирийсетте. Това някак си ме ободри: как би могла една жена да върши добре работата, която имаше тя, да се грижи за домакинство и семейство, да има личен живот, да се вълнува за различни неща и да изглежда свежа и наспана като кварталната фризьорка? Не, тя беше прекрасно изтормозена. От мястото където стоях, не можех да чуя почти нищо, те вероятно обсъждаха въпроси от службата. Шофьорът повече

си траеше и от време на време издаваше тяхната проста вътрешна йерархия с внимателно кимване вместо говор.

Допихме кафетата и захвърлихме цигарите почти едновременно. Те се качиха в линейката и потеглиха, затръшвайки вратите в движение. Колата се включи в булеварда, без да забавя ход на знака стоп, синята лампа замига преди да изчезне зад ъгъла и сирената се извиси по посока на паметника Левски. Закрачих, без да бързам, към тролейбусната спирка да изхвърля чашата. Не уцелих от метър разстояние и се наведох да я вдигна. Когато се изправих, срещу мен стоеше ето какъв човек: неопределена възраст между дваисет и трийсет и пет, височина около метър и петдесет, небесносиня грейка, детска, както ми се стори, с почернял от мръсотия цип, домашно плетен пуловер, избелял сак, прехвърлен през глава, кръгло розово лице без бръчки, пухкави бузи, малка нацупена уста, чип нос, светлорус бретон над мънистеносини, изпъкнали очи, кафява вълнена пола, маратонки. Проговори с тънък, треперлив глас:

– Господине, мога ли да ви попитам нещо?

Погледът ѝ беше неподвижен, пресилено умоляващ, сякаш малко подигравателен, и си помислих, че може би не е с всичкия си. Нали често в безцелната уж наглост се долавя повеят на лудостта. Не проявява уважение, докато проси, не показва благодарност, когато взима. Дали изпитва обида, ако не получи? Такива мисли се въртяха в главата ми, докато се опитвах да преценя човека отсреща.

– От провинцията съм и искам да се прибера, но не ми стигат парите за билет. Можете ли да ми услужите с два лева?

Аз съм от хората, които подбират на кого да дадат милостиня, макар да ми е ясно колко безнадеждно е да си

изработиш мигом мнение, пък и въобще да имаш някакво, и колко невъзможно е да се обосновеш пред себе си. Какво да се прави – не бива да ги поощряваш, не можеш и да ги забравиш. Все пак, винаги когато се поколебая, дори за миг, в крайна сметка се бръквам – страх ме е да не обидя човека отсреща в случай, че е доловил колебанието ми, защото тогава той непременно ще го изтълкува като неблагоприятна оценка за личността си. Подадох ѝ двамастотинки, които тя прие неохотно, потискайки сякаш обидата от моите десет процента или кой знае какво. Обърнах се да си вървя, но глас неочаквано рязък и възбуден, ме спря отново:

– Тогава ела да ми завържеш и обувките.

Обърнах се:

– Какво?

Стоеше и ме фиксираше с поглед, протегнала малък крак в дрипава маратонка. Връзките лежах на асфалта.

– Ела да ми завържеш обувката.

Гледахме се в очите няколко секунди, накрая пристъпих към нея:

– Я стига глупости!

Тя се разсея, придоби отегчен вид и се извърна към спирката, без повече да ме забелязва, забравила сякаш цялата случка. Часът беше 9 и 25.

Запътих се към кабинета на главния лекар. Чакащите бяха изчезнали. Докторът ме изслуша с половин ухо и ме прати в канцеларията с архивите, където работеха две сестри, възрастна и млада. Не знаех на коя точно дата бяха приели моята позната – преди или след полунощ, и се наложи възрастната сестра да рови в няколко различни кутии с картони, което я разочарова, изтри благосклонното, както ми се струваше, отношение към мен и го замени със

СЪДЪРЖАНИЕ

Срещу останалия свят	5
Симпата	17
Гуми	31
Тихия	40
Вестници в мазето	47
Европа	52
Излишната част	64
Сухата есен на 2006 в ръкавите на един социопат	71
Ийст Либърти	111
Произшествие в „Аркадия“	116
Връзки	127
Дестинадо и Койот	132

Вергил Немчев
ИЗЛИШНАТА ЧАСТ
разкази

Българска
Първо издание

Художник: *Христо Гочев*
Коректор: *Гергана Семерджиева*

Формат 60/84/16
Печатни коли 9

Предпечатна подготовка:
Студио Стандарт ЕООД – Пловдив, тел. 032/60 90 50

Печат: Полиграфически комплекс Жанет 45 – Пловдив
бул. Ал. Стамболийски № 9, тел. 032/60 90 90

Издателство Жанет 45 ООД – Пловдив
бул. Ал. Стамболийски № 9, факс: 032/60 90 60
www.janet45.com

ISBN 978-954-491-796-8